

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2018. gada 25. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patvēruma politika – Direktīva 2013/32/ES – 31. panta 8. punkts un 32. panta 2. punkts – Acīmredzami nepamatots starptautiskās aizsardzības pieteikums – Drošas izcelsmes valsts koncepcija – Tādu valsts tiesību aktu neesamība, kas attiektos uz šo koncepciju – Pieteikuma iesniedzēja paziņojumi, kas tiek uzskatīti par ticamiem, bet nepietiekamiem, ņemot vērā pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valsts piedāvātās aizsardzības atbilstību

Lieta C-404/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen* (Administratīvā tiesa Malmē – Migrācijas lietu tiesa, Zviedrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 3. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 6. jūlijā, tiesvedībā

A

pret

Migrationsverket.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], S. Rodins [*S. Rodin*] un J. Regans [*E. Regan*],

ģenerālvokāts: M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Zviedrijas valdības vārdā – A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev un L. Zettergren, pārstāves,
- Apvienotās Karalistes valdības vārdā – R. Fadoju un C. Crane, kā arī S. Brandon, pārstāvji, kuriem palīdz D. Blundell, barrister,
- Eiropas Komisijas vārdā – K. Simonsson un M. Condou-Durande, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – zviedru.

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.) 31. panta 8. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp personu A un *Migrationsverket* (Migrācijas lietu pārvalde, Zviedrija) (turpmāk tekstā – “pārvalde”) par pēdējās minētās lēmumu noraidīt personas A lūgumu piešķirt bēgļa statusu un uzturēšanās atļauju, izdot rīkojumu par tās atgriešanos izcelsmes valstī un aizliegt tai atgriezties Zviedrijā divus gadus.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Padomes Direktīvas 2005/85/EK (2005. gada 1. decembris) par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu (OV 2005, L 326, 13. lpp.), 23. panta 4. punkta g) apakšpunkts ir formulēts šādi:

“Dalībvalstis var arī noteikt, ka izvērtēšanas procedūra saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, tiek noteikta kā prioritāte vai paātrināta, ja:

[..]

g) meklētājs ir iesniedzis nekonsekventu, pretrunīgu, neticamu vai nepietiekamu informāciju, kas rada pieņēmumu, ka viņa prasība saistībā ar viņa vajāšanu, [...] ir nepārliciecināma.”

- 4 Direktīvas 2013/32 preambulas 11., 12., 18., 40., 41. un 42. apsvērumā ir noteikts:

“(11) Lai nodrošinātu, ka pieteikuma iesniedzēju vajadzības pēc starptautiskās aizsardzības tiek izvērtētas pilnībā un efektīvi Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu [(OV 2011, L 337, 9. lpp.)] nozīmē, starptautiskās aizsardzības piešķiršanas un atņemšanas procedūru Savienības satvara pamatā vajadzētu būt vienotas procedūras jēdzienam.

(12) Šīs direktīvas galvenais mērķis ir precīzāk izstrādāt standartus dalībvalstu procedūrām starptautiskās aizsardzības piešķiršanai un atņemšanai, lai izveidotu kopēju patvēruma procedūru Savienībā.

[..]

(18) Tas ir gan dalībvalstu, gan starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju interesēs, lai lēmumi par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem tiktu pieņemti, cik drīz vien iespējams, neskarot pieteikumu atbilstīgu un pilnīgu izskatīšanu.

[..]

- (40) Viens no galvenajiem apsvērumiem attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatotību ir pieteikuma iesniedzēja drošība viņa izcelsmes valstī. Ja kādu trešo valsti var uzskatīt par drošu izcelsmes valsti, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai to atzīt par drošu un pieņemt, ka tā ir droša konkrētam pieteikuma iesniedzējam, ja vien viņš nesniedz norādes par pretējo.
- (41) Ņemot vērā saskaņotības līmeni, kas sasniegts attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku atzīšanu par alternatīvās aizsardzības saņēmējiem, būtu jāizstrādā kopēji kritēriji, lai noteiktu trešās valstis kā drošas izcelsmes valstis.
- (42) Šajā direktīvā trešās valsts noteikšana par drošu izcelsmes valsti nevar nodrošināt minētās valsts valstspiederīgajiem pilnīgu drošību. Izvērtējumā, kas ir šīs noteikšanas pamatā, var tikai ņemt vērā vispārējos civiltiesiskos, tiesiskos un politiskos apstākļus minētajā valstī un to, vai vajāšanas, spīdzināšanas vai necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās vai sodīšanas dalībniekiem piemēro sankcijas praksē, ja viņus minētajā valstī atzīst par atbildīgiem. Šā iemesla dēļ ir svarīgi, ka attiecīgā valsts vairs nav uzskatāma par drošu attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju, ja viņš norāda pamatotus iemeslus, kas liek uzskatīt, ka attiecīgā valsts viņa konkrētajā gadījumā vairs nav droša.”

5 Šīs direktīvas 1. pantā ir noteikts:

“Šīs direktīvas mērķis ir noteikt kopējas procedūras starptautiskās aizsardzības piešķiršanai un atņemšanai [..].”

6 Minētās direktīvas 31. pantā “Izskatīšanas procedūra”, ar kuru sākas III nodaļa “Pirmās instances procedūras”, ir noteikts:

“1. Dalībvalstis apstrādā starptautiskās aizsardzības pieteikumus izskatīšanas procedūrā saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas II nodaļā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka izskatīšanas procedūra tiek pabeigta, cik ātri vien iespējams, neskarot atbilstīgu un pilnīgu izvērtēšanu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka izskatīšanas procedūra tiek pabeigta sešos mēnešos pēc pieteikuma iesniegšanas.

[..]

8. Dalībvalstis var paredzēt, ka izvērtēšanas procedūra saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, tiek paātrināta un/vai veikta pie robežas vai tranzīta zonās saskaņā ar 43. pantu, ja:

- a) pieteikuma iesniedzējs, iesniedzot savu pieteikumu un izklāstot faktus, ir norādījis tikai tos jautājumus, kas nav svarīgi izvērtēšanā par to, vai viņu var kvalificēt kā bēgļi vai kā personu, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo [starptautisko] aizsardzību saskaņā ar Direktīvu [2011/95]; vai
- b) pieteikuma iesniedzējs ir no drošas izcelsmes valsts šīs direktīvas nozīmē; vai

[..]

e) pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis nepārprotami nekonsekventu un pretrunīgu, nepārprotami nepatiesu vai acīmredzami neticamu informāciju, kas ir pretrunā pietiekami pārbaudītai izcelsmes valsts informācijai, tādējādi padarot viņa prasību nepārliciecināmu saistībā ar to, vai viņš ir kvalificējams kā alternatīvās [starptautiskās] aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu [2011/95]; vai

[..].”

7 Direktīvas 2013/32 32. panta 2. punktā ir noteikts:

“Nepamatotu pieteikumu gadījumos, uz kuriem attiecas jebkurš no apstākļiem, kas minēti 31. panta 8. punktā, dalībvalstis var arī uzskatīt pieteikumu par acīmredzami nepamatotu, ja tas ir noteikts kā tāds valsts tiesību aktos.”

8 Šīs direktīvas 36. pantā “Drošas izcelsmes valsts koncepcija” ir noteikts:

“1. Trešā valsts, kas norādīta kā droša izcelsmes valsts saskaņā ar šo direktīvu, var pēc individuālas pieteikuma izskatīšanas tikt uzskatīta par drošu izcelsmes valsti konkrētajam pieteikuma iesniedzējam tikai tad, ja:

a) viņam ir minētās valsts valstspiederība; vai

b) viņš ir bezvalstnieks un pirms tam bija pastāvīgi dzīvojis minētajā valstī;

un viņš nav iesniedzis nekādu nopietnu pamatojumu, lai uzskatītu, ka valsts nav droša izcelsmes valsts viņa konkrētajos apstākļos un saistībā ar viņa kvalificēšanu kā bēgļa vai kā personu, kurai ir tiesības uz alternatīvo aizsardzību saskaņā ar Direktīvu [2011/95].

2. Dalībvalstis valsts tiesību aktos paredz turpmākus noteikumus un kārtību drošas izcelsmes valsts koncepcijas piemērošanai.”

9 Direktīvas 2013/32 37. pantā “Trešo valstu norādīšana par drošām izcelsmes valstīm saskaņā ar valsts tiesību aktiem” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis var saglabāt vai ieviest tiesību aktus, kas ļauj saskaņā ar I pielikumu norādīt drošas izcelsmes valstis, lai izskatītu starptautiskās aizsardzības pieteikumus.

2. Dalībvalstis regulāri pārskata situāciju trešās valstīs, kas saskaņā ar šo pantu ir norādītas kā drošas izcelsmes valstis.

3. Vērtējums par to, vai valsts ir droša izcelsmes valsts saskaņā ar šo pantu, balstās uz dažādiem informācijas avotiem, tostarp jo īpaši informāciju no citām dalībvalstīm, [Eiropas Patvēruma atbalsta biroja (EPAB)], [Apvienoto Nāciju Augstā komisāra bēgļu jautājumos biroja (UNHCR)], Eiropas Padomes un citām atbilstīgām starptautiskajām organizācijām.

4. Dalībvalstis paziņo Komisijai par valstīm, kas ir norādītas kā drošas izcelsmes valstis saskaņā ar šo pantu.”

- 10 Šīs direktīvas I pielikums “Drošu izcelsmes valstu norādīšana 37. panta 1. punkta piemērošanas nolūkā” ir formulēts šādi:

“Valsts tiek uzskatīta par drošu izcelsmes valsti, ja, pamatojoties uz tiesisko situāciju, tiesību aktu piemērošanu demokrātiskā sistēmā un uz vispārējiem politiskajiem apstākļiem, var pierādīt, ka kopumā un konsekventi nepastāv vajāšana, kā noteikts Direktīvas [2011/95] 9. pantā, spīdzināšana vai necilvēcīga vai pazemojoša izturēšanās vai sodīšana, kā arī nepastāv vardarbības draudi starptautiska vai iekšzemes bruņota konflikta situācijās.

Izdarot šādu vērtējumu, *inter alia* tiek ņemts vērā apjoms, kādā aizsardzību pret vajāšanu vai sliktu apiešanos nodrošina:

- a) attiecīgie valsts normatīvie akti un veids, kādā tos piemēro;
 - b) to tiesību un brīvību ievērošana, kas noteiktas Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijā[, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī] un/vai Starptautiskajā paktā par civilajām un politiskajām tiesībām[, ko Apvienoto Nāciju Organizācija ir pieņēmusi 1966. gada 16. decembrī,] un/vai Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijā pret spīdzināšanu, jo īpaši tās tiesības, no kuru ievērošanas nevar atkāpties saskaņā ar minētās Eiropas konvencijas 15. panta 2. punktu;
 - c) neizraidišanas principa ievērošana saskaņā ar [Konvenciju par bēgļa statusu, kas parakstīta Ženēvā 1951. gada 28. jūlijā];
 - d) efektīva tiesiskās aizsardzības sistēma pret minēto tiesību un brīvību pārkāpšanu.”
- 11 Direktīvas 2013/32 46. panta “Tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību” 5. un 6. punkts ir formulēti šādi:

“5. Neskarot 6. punktu, dalībvalstis ļauj pieteikuma iesniedzējiem palikt teritorijā līdz termiņam, kurā beidzas viņu iespēja izmantot tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību, un, ja šādas tiesības ir izmantotas noteiktajā termiņā – līdz tiesiskās aizsardzības iznākumam.

6. Ja ir pieņemts lēmums:

- a) uzskatīt pieteikumu par acīmredzami nepamatotu saskaņā ar 32. panta 2. punktu [..]

[..]

tiesai pēc pieteikuma iesniedzēja pieprasījuma vai *ex officio* ir tiesības lemt, vai pieteikuma iesniedzējs var palikt dalībvalsts teritorijā, ja šāda lēmuma rezultātā tiek izbeigtas pieteikuma iesniedzēja tiesības palikt dalībvalstī un ja šādos gadījumos tiesības palikt dalībvalstī līdz tiesiskās aizsardzības iznākumam nav paredzētas valsts tiesību aktos.”

Zviedrijas tiesības

- 12 Iesniedzējtiesa norāda, ka Zviedrijas tiesību aktos nav normatīva regulējuma par drošu izcelsmes valsti Direktīvas 2013/32 izpratnē.
- 13 *Utlänningslag* (Likums par ārvalstniekiem; SFS 2005, Nr. 716) 8. nodaļas 19. pantā – redakcijā, kāda šai tiesību normai bija līdz 2016. gada 31. decembrim, – bija norādīts, ka pārvalde var izdot rīkojumu par tūlītēju tās izraidišanas lēmumu izpildi un darīt to arī, pirms tie stājas likumīgā spēkā, ja patvēruma pieteikums ir acīmredzami nepamatots un ja acīmredzami nav cita iemesla tai piešķirt uzturēšanās atļauju.

- 14 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šī tiesību norma ir grozīta no 2017. gada 1. janvāra, lai Zviedrijas tiesībās ņemtu vērā ar Direktīvu 2013/32 pārstrādāto patvēruma procedūru un it īpaši tās 31. panta 8. punktu. Tādējādi kopš šī datuma pārvalde var izdot rīkojumu par tūlītēju tās izraidīšanas lēmumu izpildi un darīt to, pat pirms tie stājas likumīgā spēkā, ja ārvalsts valstspiederīgā norādītie fakti “nav svarīgi” patvēruma pieteikumam vai nav “ticami” un ja tādējādi šis patvēruma pieteikums ir jāuzskata par acīmredzami nepamatotu, un turklāt uzturēšanās atļauja acīmredzami nevar tikt piešķirta cita iemesla dēļ.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 15 No lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka persona A, Serbijas valstspiederīgā, 2017. gada martā ir iesniegusi patvēruma un uzturēšanās atļaujas pieteikumu Zviedrijā.
- 16 Šī pieteikuma pamatojumam tā apgalvoja, ka no 2001. līdz 2003. gadam tā ir cietusi no pagrīdes paramilitāra grupējuma draudiem un vardarbības un ka 2003. gadā tā iesniedza sūdzību par šo grupējumu. Tā pieminēja faktu, ka uz to līdz 2012. gadam attiecās liecinieku aizsardzība, ko nodrošināja Serbijas iestādes un Apvienoto Nāciju Organizācijas Pagaidu pārvaldes misija Kosovā (MINUK), bet ka šīs aizsardzības rezultātā tai bija jāatrodas dažādās vietās Serbijā, tostarp cietumā. Šādos apstākļos tā bija spiesta kopš 2012. gada atteikties no aizsargāta liecinieka statusa un deva priekšroku patvērumam savā dzimtajā ciematā, un darīja to, neraugoties uz nāves draudiem, ko tā turpināja saņemt.
- 17 Pārvalde noraidīja minēto pieteikumu, apgalvojot, ka tas ir acīmredzami nepamatots tādēļ, ka saskaņā ar pašas pieteikuma iesniedzējas sniegto informāciju Serbijas Republika varēja tai piedāvāt efektīvu aizsardzību un ka principā izcelsmes valsts iestādēm ir jānodrošina aizsardzība pret tādiem draudiem, kādi pret to saskaņā ar tās apgalvojumiem tiek vērsti.
- 18 Ar šo atteikumu ir saistīts pienākums atstāt teritoriju, kas kļuva izpildāms tūlīt, ievērojot to, ka acīmredzami nepastāv tādi elementi, kas ļautu apmierināt patvēruma pieteikumu, un to, ka persona A nav sniegusi atbilstošu argumentāciju, lai pamatotu savu uzturēšanās pieteikumu.
- 19 Persona A cēla prasību par šo pārvaldes lēmumu *Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen* (Administratīvā tiesa Malmē – Migrācijas lietu tiesa, Zviedrija), kas apturēja izbraukšanas rīkojuma izpildi.
- 20 Šī tiesa šaubās par to, kā ir jāinterpretē Direktīvas 2013/32 31. panta 8. punkts, kurā, skatītā kopā ar šīs pašas direktīvas 32. panta 2. punktu, dalībvalstīm ir atļauts noraidīt konkrētus pieteikumus kā acīmredzami nepamatotus.
- 21 Šādos apstākļos *Förvaltningsrätten i Malmö – Migrationsdomstolen* (Administratīvā tiesa Malmē – Migrācijas lietu tiesa) nolēma apturēt lietas izskatīšanu un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

“Vai pieteikums ir uzskatāms par acīmredzami nepamatotu saskaņā ar [Direktīvas 2013/32] 31. panta 8. punktu, ja tajā ietvertā pieteicēja informācija ir vērtēta ka ticama un tādējādi ir bijusi šī vērtējuma pamatā, taču nav uzskatāma par pietiekamu, lai pamatotu vajadzību pēc starptautiskās aizsardzības, jo informācija par izcelsmes valsti norāda uz to, ka iestādes nodrošina piemērotu aizsardzību?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 22 Uzdodot savu jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2013/32 31. panta 8. punkta b) apakšpunkts, skatīts kopā ar šīs direktīvas 32. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ļauj starptautiskās aizsardzības pieteikumu uzskatīt par acīmredzami nepamatotu tādā situācijā kā

pamatlietā, kurā, pirmkārt, no informācijas par pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valsti izriet, ka tur tam var tikt nodrošināta pietiekama aizsardzība, un, otrkārt, šis pieteikuma iesniedzējs nav sniedzis pietiekamu informāciju, lai pamatotu starptautiskās aizsardzības piešķiršanu, ja dalībvalstī, kurā pieteikums ir iesniegts, nav pieņemti noteikumi drošas izcelsmes valsts koncepcijas ieviešanai.

- 23 Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, pārvalde būtībā ir noraidījusi personas A pieteikumu kā acīmredzami nepamatotu, piemērojot valsts tiesību aktus, ar ko ir transponēta Direktīva 2013/32, kombinētu iemeslu dēļ, proti, tādēļ, ka izcelsmes valstī Serbijā pastāv efektīva aizsardzība un ka tā nav pierādījusi, ka šī valsts tai nepiedāvā pietiekamu aizsardzību pret draudiem, kas pret to tiek vērsti.
- 24 Tādējādi pārvalde lēmumu ir pamatojusi ar argumentiem, kuri ir analogi tiem, kas ir paredzēti Direktīvas 2013/32 36. un 37. pantā tādu starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanai, kurus ir iesnieguši drošu izcelsmes valstu valstspiederīgie.
- 25 Ar šīm tiesību normām ir ieviests īpašs pārbaudes režīms, kas balstīts uz atspēkojamu prezumpciju par pietiekamu aizsardzību izcelsmes valstī, kuru pieteikuma iesniedzējs var atspēkot, ja tas pierāda primārus vispārējo interešu apsvērumus, kas attiecas uz tā īpašo situāciju.
- 26 Ja nav šādu primāru vispārējo interešu apsvērumu, pieteikums var tikt noraidīts kā acīmredzami nepamatots saskaņā ar Direktīvas 2013/32 31. panta 8. punkta b) apakšpunktu, skatītu kopā ar 32. panta 2. punktu, ja attiecīgā situācija – šajā gadījumā fakts, ka pieteikuma iesniedzējs nāk no drošas izcelsmes valsts, – kā tāda ir noteikta valsts tiesību aktos.
- 27 Vienas no sekām ieinteresētajai personai, kuras pieteikums tiek noraidīts ar šo pamatojumu, ir tādas, ka pretēji vienkāršā atteikuma gadījumā paredzētajam tai var neatļaut palikt valsts teritorijā, kurā tā ir iesniegusi pieteikumu, gaidot tās tiesvedības iznākumu, kā tas izriet no Direktīvas 2013/32 46. panta 5. un 6. punkta normām.
- 28 Šādos apstākļos katrai dalībvalstij ir jānosaka drošas izcelsmes valstis šo tiesību aktu izpratnē saskaņā ar Direktīvas 2013/32 36. un 37. pantā, kā arī I pielikumā paredzētajiem noteikumiem, tas ir, it īpaši valsts likumdevējam jāpieņem trešo valstu saraksts atbilstoši I pielikumā noteiktajiem kritērijiem, jāpieņem papildu piemērošanas noteikumi, Komisijai jāpaziņo drošas izcelsmes valstu saraksts vai attiecīgi jāziņo par tā periodisku pārskatīšanu.
- 29 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka pamatlietā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā, kurā bija beidzies atbilstošo Direktīvas 2013/32 normu transponēšanas termiņš, Zviedrijas Karaliste nebija ne pieņēmusi tādas tiesību normas, kādas minētas iepriekšējā punktā, ne paredzējusi, ka izcelšanās no drošas izcelsmes valsts fakts varētu izraisīt pieteikuma noraidīšanu kā acīmredzami nepamatotu šīs direktīvas 32. panta 2. punkta izpratnē.
- 30 Jāatgādina, ka atbilstoši Direktīvas 2013/32 preambulas 11. un 12. apsvērumam, kā arī 1. pantam starptautiskās aizsardzības piešķiršana ir balstīta uz vienotas procedūras principu un uz minimāliem kopīgiem noteikumiem (pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 31. janvāris, D un A, C-175/11, EU:C:2013:45, 57. punkts).
- 31 Tādējādi dalībvalsts nevar atsaukties uz atspēkojamo prezumpciju, kas ir iestrādāta Direktīvas 2013/32 noteikumos par procedūrām, kuras balstītas uz drošas izcelsmes valsts koncepciju, ja tā minētos noteikumus nav pilnībā ieviesusi normatīvajos un administratīvajos noteikumos, kas tai ir jāpieņem.
- 32 Attiecībā uz iesniedzējtiesas paustajām šaubām par iespēju, pamatojoties uz Direktīvas 2013/32 31. panta 8. punktu, uzskatīt pieteikumu par acīmredzami nepamatotu tādēļ, ka pieteikuma iesniedzēja paziņojumi nav pietiekami, jāatgādina, ka ar šo direktīvu ir pārstrādāta Direktīva 2005/85.

- 33 Direktīvas 2005/85 23. panta 4. punkta g) apakšpunkts tiešām attiecās uz pieteikuma iesniedzēja “nepietiekamu” paziņojumu gadījumu, bet Direktīvas 2013/32 31. panta 8. punkta e) apakšpunktā, ar kuru ir aizstāta šī tiesību norma, šis gadījums vairs nav minēts.
- 34 Tātad no Direktīvas 2013/32 31. panta 8. punkta e) apakšpunkta formulējuma, skatīta kopā ar šīs direktīvas 32. panta 2. punktu, izriet, ka dalībvalsts nevar uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par acīmredzami nepamatotu pieteikuma iesniedzēja nepietiekamu paziņojumu dēļ.
- 35 Līdz ar to uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 31. panta 8. punkta b) apakšpunkts, skatīts kopā ar šīs direktīvas 32. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neļauj starptautiskās aizsardzības pieteikumu uzskatīt par acīmredzami nepamatotu tādā situācijā kā pamatlietā, kurā, pirmkārt, no informācijas par pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valsti izriet, ka tur tam var tikt nodrošināta pietiekama aizsardzība, un, otrkārt, šis pieteikuma iesniedzējs ir sniedzis nepietiekamu informāciju, lai pamatotu starptautiskās aizsardzības piešķiršanu, ja dalībvalstī, kurā pieteikums ir iesniegts, nav pieņemti noteikumi drošas izcelsmes valsts koncepcijas ieviešanai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 36 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 31. panta 8. punkta b) apakšpunkts, skatīts kopā ar šīs direktīvas 32. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neļauj starptautiskās aizsardzības pieteikumu uzskatīt par acīmredzami nepamatotu tādā situācijā kā pamatlietā, kurā, pirmkārt, no informācijas par pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valsti izriet, ka tur tam var tikt nodrošināta pietiekama aizsardzība, un, otrkārt, šis pieteikuma iesniedzējs ir sniedzis nepietiekamu informāciju, lai pamatotu starptautiskās aizsardzības piešķiršanu, ja dalībvalstī, kurā pieteikums ir iesniegts, nav pieņemti noteikumi drošas izcelsmes valsts koncepcijas ieviešanai.

[Paraksti]